

ยามคับขันให้แข่งใจเข้ากลางไว้

เรา

ต้องเตรียมตัวให้พร้อมนะลูกนะ พร้อมเสมอ ไม่ควรประมาทในชีวิต ต้องหมั่นให้ทาน รักษาศีลและเจริญภาวนาอย่างสม่ำเสมอ ถ้าเราได้เข้าถึงธรรมกายแล้วก็ไปเองได้ ไม่ต้องมีใครไปส่งก็ไปเองได้ ในที่นี้ไปเองได้หลายท่านทีเดียว แต่ยังไม่ให้ไป ให้อยู่ก่อน อยู่สร้างบุญกันเยอะๆ ให้วิมานทอง เป็นวิมานแก้วให้ได้ ให้ใสๆ สว่างๆ จะเปลี่ยนได้ต้องถึงธรรมกาย เป็นธรรมกาย หลับตา ลืมตา นั่ง นอน ยืน เดิน หกคะเมน ตีลังกา ก็เป็นธรรมกาย ในทุกอิริยาบถ ในทุกสถานการณ์

เพราะฉะนั้น ทุกคนตายหมดรู้ไหม ทุกคนเลย ไม่มีเหลือเลย แล้วเวลาจะตายอย่าลืมนะ ดูไปตรงกลาง สมมุติว่าทุกขเวทนามันกล้าขึ้นมา อยู่ตัวคนเดียวนี่นะ พอจะตายจริง อย่าเอาใจไปเกาะอะไรนะ ไม่สนใจใครทั้งนั้นแหละ หยุดไปในกลาง

ตัวหนึ่งๆ พอถึงตรงนั้น ไม่ว่าทุกขเวทนาจะกล้าแค่ไหน จะเจ็บปวดร้าวร้าวแค่ไหน อย่าลืมนะ ทั้งร่างกาย ทั้งทุกสิ่ง เอาใจตั้งมั่นไว้ตรงกลาง แม้มันนั้นยังไม่เห็นก็ตาม แม้มันนั้นยังไม่สว่าง ยังมีมืดๆ หรือเจ็บปวดมาก นิ่งไว้ พอหนึ่งๆ ไปเรื่อยๆ พอดวงทุกข์ ดวงเจ็บ ดวงตายมันมา มันดูดเข้าไปตรงกลางนะ พอดูดตรงกลาง วิบ..สว่างเลย

คราวนี้หายเจ็บ หายปวด หลุดออกมาเลย เดินตามฐานต่างๆ อย่างรวดเร็ว ปุ๊บก็ออกมายืนข้างนอกเลย ตอนนั้นแข็งแรงให้ดีขึ้นนะ ใจแข็งๆ นะ นิ่งๆ ถ้าอยู่ตัวคนเดียวนะ หรือถ้าอยู่หลายคน ลูกหลานคนไหนมันร้องไห้ บอกว่าไปไกลๆ ฉันจะเตรียมตัวตาย

เหมือนโยมแพ้ว เป็นแม่ชีอยู่วัดปากน้ำ ท่านมาแล้วให้หลวงพ่อฟัง รูปร่างท่านป้อมๆ เล็กๆ ชอบมาคุยธรรมะ ตอนหลวงพ่อบวชใหม่ๆ เพราะท่านเข้าวัดตั้งแต่อายุ ๒๕ พอท่านมาคุยก็อายุ ๗๕ ท่านบอก โยมนี้เห็นแต่ดวงใสๆ องค์พระโยมนั่งไม่เห็นเลย แต่ดวงใสๆ แน่วเลย โยมก็นอนรวมกับแม่ชีทั้งหลายในศาลา ที่หลวงพ่อวัดปากน้ำฯ เคยใช้สอนธรรมะ

ตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ แล้วท่านก็บอกกับเพื่อนสหธรรมิกมั่งข้างๆ ว่า พวกเธอนะ ถ้าฉันเป็นอะไรไป เธออย่ามาถูกตัวฉันนะ ฉันกำลังตรีกดวงใสๆ ฉันจะไปสวรรค์ชั้นดุสิต เธออย่ามายุ่ง

เพราะฉะนั้นตอนเราป่วยหนักนอนอยู่บนเตียง มีคนมาแวดล้อม ต้องบอกไว้ก่อนตอนดีๆ นะ ตอนที่ยังไม่ทุกขเวทนา กล่าวหาว่า ทุกคนอย่าร้องไห้ ไม่มีประโยชน์ ให้ช่วยสวดมนต์ให้ฟัง พุทธธรรมะให้ฟัง ทำอะไรไม่ได้ก็ให้เฉยๆ ไว้ อย่าร้องห้ามร้องให้ พุดโน้นพุดนี่ สิ่งที่จะพุดเป็นเรื่องบุญ เรื่องกุศล เรื่องธรรมะ

เรื่องครอบครัวอย่าไปพุด ทำมาหากินอย่าพุด เรื่องเป็นหนี้เป็นสินใครไม่ต้องพุด เอาไว้ชาติหน้าไปใช้กันใหม่ และก็ให้ใจนิ่งอยู่ในกลางกายอย่างนั้นละ นิ่งๆ เฉยๆ ให้ดวงใสๆ องค์กรใสๆ พอทุกขเวทนามันกล้าขึ้นมา มันจะลื้ม มันจะปวดโน้นปวดนี้เลย แต่แข็งใจไว้ แข็งใจไว้นะ นิ่งๆ อยู่ตรงนั้นทีเดียวที่เราคิดว่าเป็นกลาง ศูนย์กลางกายหนึ่ง พอถูกส่วนจะถูกดูดวูบเข้าไปเลย เข้าไปตรงช่องนั้นเลย เพราะตรงกลางกายนะเป็นที่พักที่สำคัญที่สุด

พอวูบเข้าไป ก็สว่าง แล้วก็หลุดมาตามฐานอย่างรวดเร็ว

เป็นกายมนุษย์ละเอียด แล้วก็ขึ้นราชรถ ก็เป็นกายทิพย์
เทวดาบ้าง เทพบุตรบ้าง

แล้วหลังจากนั้น ก็ไปตามกำลังบุญ ตอนนี้อัตตจะต้ง
แน่วนะ ถ้าใครอยากไปชั้น ๔ ต้งแน่วแน่เลย ต้งนึ่ง ถ้าเรา
มีสมบัติใหญ่แล้ว คือมีบุญใหญ่ติดตัว ของเราไป จะไปอยู่ชั้น
ไหนก็ได้ ถ้าต้งองค์พระใสๆ ละก็ เลือกเอาเลย หลุดไปเลย
ระลึกนึกถึงบุญแล้วก็ธรรมปฏิบัติ แล้วก็พริบไปเลย เพราะ
ฉะนั้นก็เตรียมตัวให้ตึนะ

เพราะฉะนั้น ใครที่มีความเพียรปฏิบัติธรรมไม่สม่ำเสมอ
พอมีอารมณ์ทีก็นึ่งที่ นึ่งวันหยุดไปห้าวัน นึ่งห้าวันหยุดไปเดือน
หนึ่งอะไรอย่างนี้ เลิกเสียนะลูกนะ เวลาเราเหลือน้อยจริงๆ
นิดเดียว และความตายก็ไม่มีนิมิตหมาย

วันที่ ๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๕